

A Pécsi Ítéltábla a Halász Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Halász Ferenc ügyvéd, fél címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Pécsi Törvényszék 2017. április 26. napján kelt 14.P.20.315/2016/23. számú ítélete ellen a felperes által 24. sorszámon benyújtott és Pf.3. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A felperes 1975. január 8. napjától 1989. július 16. napjáig állt a **M Sz** alkalmazásában, utolsó munkaköre föld alatti fejtési segédvájár volt.

A rokkantsági nyugellátás megállapítása tárgyában született közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti perben a Pécsi Munkaügyi Bíróság 4.M.513/2009/23. számú ítéletével hatályon kívül helyezte az alperes jogelődje, a Dél-dunántúli Regionális Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság .../2007/34. számú határozatát, és a társadalombiztosítási szervet új eljárásra kötelezte. A perben lefolytatott igazságügyi szakértői bizonyítás eredményeként megállapította, hogy a felperes utolsó munkaköre - a **M Sz** megszűnése miatt - a **V E Zrt.**-nél foglalkoztatott frontfejtési vájár munkakörrel azonosítható. Mivel a felperes 2007. július 1. napjától kérte rokkantsági nyugdíja megállapítását, ezért a munkaügyi bíróság álláspontja szerint esetében a 2007. január 1. napjától 2007. június 30. napjáig terjedő időszakra vonatkozó átlagkeresettel kell számolni. A **V E Zrt.**-nél földalatti frontfejtési vájár munkakörben foglalkoztatott munkavállalók bruttó egyhavi átlagbére 2007. évben 379.898 forint volt, míg a 2007. január 1. napjától 2007. június 30. napjáig terjedő időben a bruttó egyhavi átlagkereset 311.437 forintot tett ki. A új eljárásra ezért a munkaügyi bíróság előírta, hogy a felperes rokkantsági nyugellátásának összegét havi 311.437 forint bruttó szakmai átlag alapján kell meghatározni.

A társadalombiztosítási szerv a 2010. július 14. napján kelt .../2007/69. számú határozatával a felperes rokkantsági nyugdíjának összegét havi nettó 154.275 forintban állapította meg. Határozatát a másodfokon eljáró Nyugdíjbiztosítási Jogorvoslati Igazgatóság a 2010. július 29. napján kelt .../2007/75. számú határozatával helybenhagyta.

A felperes továbbra is sérelmezte a megállapított havi rokkantsági ellátásának összegét, azonban az általa a hűségjuttalom figyelembevétele és a személyi jövedelemadó levonásának mellőzése érdekében kezdeményezett közigazgatási és bírósági eljárások nem vezettek eredményre. A bíróság

jogerősen elutasította a V E Zrt.-vel szemben téves adatszolgáltatás miatt indított kártérítési keresetét is.

A felperes keresetében közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése címén érvényesített igényt az alperessel szemben, mert álláspontja szerint a társadalombiztosítási szerv a Pécsi Munkaügyi Bíróság 4.M.513/2009/23. számú ítéletével elrendelt új eljárásban nem a bíróság határozatában foglaltak szerint járt el. A rokkantsági nyugellátásának alapját képező összeget hűségjutalom nélkül számolta ki, az így figyelembe vett 311.437 forint összeget pedig jogszabálysértően csökkentette a személyi jövedelemadó összegével. A társadalombiztosítási szerv jogsértő eljárása következtében kára a 2007. január 1. napjától 2016. szeptember 30. napjáig terjedő időszakra az őt jogszerűen megillető és a ténylegesen kifizetett összeg közötti különbözetként jelentkező 13.475.135 forint, valamint ennek 2007. július 1. napjától számított a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamata, amelynek megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, azt mind jogalapjában, mind összegében vitatta.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és a felperest kötelezte az elsőfokú perköltség megfizetésére. Ítéletének jogi indokolásában kifejtette, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 349.§-ának (1) bekezdését alkalmazva nem volt megállapítható a társadalombiztosítási szerv részéről jogsértő magatartás. Az alperes jogelődje a munkaügyi bíróság irányutatása szerint járt el, amikor bruttó 311.437 forint szakmai átlagkereset alapul vételével számolta ki a felperes ellátásának összegét, amelyet azonban csökkenteni kellett a személyi jövedelemadó összegével a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) 13.§ (1) bekezdés b) pontja értelmében.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak kereseti kérelme szerinti megváltoztatását kérte. A jogalap tekintetében indítványozta közbenső ítélet meghozatalát, és kérte az elsőfokú bíróságot a követelés összegének megállapítása érdekében új eljárás lefolytatására utasítani. Megismételte azt a keresetlevelében már előadott jogi álláspontját, amely szerint a társadalombiztosítási szerv a Pécsi Munkaügyi Bíróság 4.M.513/2009/23. számú ítéletével elrendelt új eljárásban a bíróság ítéletében foglaltakat figyelmen kívül hagyta a rokkantsági nyugellátásának alapját képező összeg megállapítása során, továbbá a Tny.22.§-ának (1) bekezdését mellőzve a rokkantsági nyugdíj összegének megállapításánál figyelembe vehető bruttó összeget jogszabálysértően csökkentette a személyi jövedelemadóval.

Kifogásolta, hogy sem a társadalombiztosítási szerv, sem az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget a munkaügyi bíróság ítéletében foglalt azon megállapításnak, hogy 2007. január 1. napjától 2007. december 31. napjáig terjedő időben a frontfejtési vájár munkakörben foglalkoztatottak bruttó havi átlaga a V E Zrt.-nél 379.898 forint volt. A munkaügyi bíróság ítélete szerint rokkantsági nyugdíjának összegét az egyes bányászati dolgozók társadalombiztosítási kedvezményeiről szóló 23/1991.(II.9.) kormányrendelet 5.§ b) pontja és a Tny.22.§ (1) bekezdése alapján a 2007. január 1. napjától 2007. június 30. napjáig terjedő időszakban elért átlagkereset alapján kellett meghatározni, vagyis a Tny.13.§ (1) bekezdésének alkalmazásával a személyi jövedelemadó levonására nem kerülhetett volna sor. Hivatkozott arra is, hogy a társadalombiztosítási szerv a 2017. december 19. napján kelt ...-4/2017. számú határozatával baleseti járadékának összegét havi 112.260 forintban állapította meg, amely azt jelenti, hogy az átlagkeresetet 374.200 forintban vette figyelembe.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, túlnyomórészt helyes jogszabályok alkalmazásával helytálló jogi következtetésre jutott, és érdemi döntésével is egyetértett a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság által is helyesen felhívott, a perbeli időszakban hatályos a közigazgatási hatósági eljárás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 111.§ (3) bekezdése értelmében a hatóságot a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság határozatának rendelkező része és indokolása köti, a megismételt eljárás és a határozathozatal során annak megfelelően köteles eljárni.

A bírói gyakorlat következetes abban, hogy a megismételt közigazgatási eljárásban az ügyben hozott korábbi jogerős ítélet irányutatásának megfelelő eljárást jogszerűnek kell tekinteni (KGB2010.166.), így amennyiben az eljáró közigazgatási szerv a bíróság határozatában foglaltaknak megfelelően járt el, úgy az 1959. évi Ptk. 349.§ (1) bekezdésében foglalt feltételek hiányában kártérítési felelősségének megállapítására nem kerülhet sor.

A Pécsi Munkaügyi Bíróság 4.M.513/2009/23. számú ítélete nem vitásan rögzítette, hogy a V E Zrt.-nél 2007. január 1. napjától 2007. december 31. napjáig terjedő időben fronti vājār munkakörben foglalkoztatott munkavállalók egy havi bruttó átlagkeresete 379.898 forint volt. A munkaügyi bíróság azonban úgy foglalt állást, hogy a felperes nyugellátásának összegét a 2007. január 1. napjától 2007. június 30. napjáig terjedő időszakban elért átlagkereset alapján kell meghatározni. Erre figyelemmel előírta a társadalombiztosítási szervnek, hogy az új eljárásban a felperes rokkantsági nyugellátásának összegét havi 311.437 forint bruttó összeg figyelembevételével állapítsa meg, mert ez az összeg felel meg a V E Zrt.-nél 2007. évben föld alatti frontfejtési vājār munkakörben foglalkoztatott munkavállalók 2007. január 1. napjától 2007. június 30. napjáig terjedő időben elért egy havi bruttó átlagbérének.

Nem követett el ezért jogszabálysértést a társadalombiztosítási szerv, amikor a megismételt eljárásban hozott .../2007/69. számú határozatában ezt az összeget vette alapul a felperes rokkantsági nyugdíjának megállapításánál.

Helyesen járt el a társadalombiztosítási szerv akkor is, amikor a rokkantsági nyugdíj összegét a személyi jövedelemadó levonásával határozta meg.

A munkaügyi bíróság az egyes bányászati dolgozók társadalombiztosítási kedvezményeiről szóló 23/1991. (II. 9.) kormányrendelet 5.§ (1) bekezdés *b)* pontjának és a Tny. 22.§ (1) bekezdésének értelmezésével a rokkantsági nyugdíj számításának alapjául szolgáló havi átlagkeresetet határozta meg, és a társadalombiztosítási szerv feladata volt ezen átlagkeresetből kiindulva a felperest megillető rokkantsági nyugdíj összegének megállapítása.

A társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény, valamint egyes kapcsolódó törvények módosításáról szóló 2006. évi CVI. törvény 18.§ (2) bekezdésére figyelemmel a felperest megillető rokkantsági nyugdíj megállapításánál még alkalmazandó Tny.13. § (1) bekezdése értelmében a 2013. január 1-je előtti időponttól megállapított (megállapításra kerülő) öregségi nyugdíj összegét a 22.§ alapján meghatározott havi átlagkeresetből kell kiszámítani azzal, hogy az 1987. december 31-ét követően és 2013. január 1-jét megelőzően elért kereseteket, jövedelmeket - ideértve a minimálbér összegét is - naptári évenként a személyi jövedelemadónak erre az összegre

képzett összegével csökkenteni kell. A Tny. 13.§ (1) bekezdésének az elsőfokú bíróság által idézett szabályait a 2007. december 31-ét követő időponttól megállapításra került nyugellátások kiszámítása során kellett alkalmazni, annak megjegyzésével, hogy mindez a személyi jövedelemadó levonására vonatkozó kötelezettséget nem érintette.

A rokkantsági nyugdíj 2010. évi megállapítása során eljáró társadalombiztosítási szerv kárfelelősségének megítélése szempontjából pedig jelentőséggel nem bírt az a körülmény, hogy a felperest megillető baleseti járadék összegét 2016. november 24. napjától milyen havi összegben állapították meg.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: 1952. évi Pp.) 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes a másodfokú eljárásra illetékmentességre kiterjedő személyes költségmentességben részesült, ezért az 1.078.000 forint összegű fellebbezési eljárási illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§ (3) bekezdése folytán irányadó, a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdése és 14.§-a alapján az állam viseli.

Az alperesnek a másodfokú eljárásban az 1952. évi Pp.75.§ (1)-(4) bekezdései alapján megtérítendő költsége nem merült fel.

Pécs, 2018. január 25.

. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Dr. Vogycska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró